

In de achteruitkijkspiegel

Margaret Overzier vertelt over haar Oostendse jaren

Kort na de Eerste Wereldoorlog engageerde de uit Schiedam afkomstige reder en ondernemer Bartholomeus Overzier zich zakelijk in de Oostendse visserij. Zijn oudste dochter Elly, oud-leerlinge van het Koninklijke Lyceum, trouwde later met Hugo Claus. Zijn jongste dochter Margaret maakte het van op de eerste rij mee.

— U was twaalf jaar jonger dan uw zus Elly en dus nog een kind toen zij in 1949 het lief van Hugo Claus werd. Hoe hebt u hun relatie ervaren?

Toen mijn zus op vrijersvoeten rondliep, werd ik door mijn moeder wel eens vaker meegestuurd als chaperonne om die twee wat in de gaten te houden. Maar ik herinner me toch dat Hugo lief voor me was, want ik kon zwijgen! Ooit kreeg ik van hem zelfs het boek van Pietje Bell cadeau dat hij voor mij kleurig versierde.”

— Was pa Overzier gelukkig met die relatie?

“In het begin stelde vader zijn veto. Toen tijdens een meeting met reders in een dijkhotel één van z'n vennoten hem erop wees dat zijn dochter op de dijk flaneerde met die vlegel van een Claus, ging mijn pa opvallend vlug over tot het volgende punt op de vergaderagenda (lacht). ‘t Zal wel overwaaien, dacht hij. Maar mijn zus is kort daarop bij Claus ingetrokken. Toen het stel naar Parijs trok en in geldnood verkeerde, kwam mijn pa wel financieel over de brug. Ik ben ook eens in Parijs bij hen op bezoek geweest en herinner me dat Appel, Corneille en Alechinsky van de Cobragroep er geregeld over de vloer kwamen. In 1955 zijn ze in Gent getrouwd. Véél later kwam Hugo ook bij ons thuis over de vloer en kon hij het goed met mijn vader stellen. Hugo was een charmeur, hé.”

— Uw zus is haar man ook na hun officiële scheiding in 1991 nooit vergeten?

“Nee, en misschien is dat ook wel de reden waarom ze haar as in januari jongstleden voor Oostende op zee heeft laten uitstrooien. Haar Hugo voor eeuwig achterna. Hoe dan ook: ik ben altijd in contact gebleven met mijn enige zus en voor haar zoon Thomas blijf ik de tante

Margot uit Antwerpen.”

— Als dochter van een welstellend reder-ter-visserij, had u wellicht een onbezorgde jeugd?

“Ik ben vlak voor de oorlog geboren en herinner me dat we toen in Brugge zijn gaan wonen op de hoek van de Spinola- en Verversdijk. Tot grote ergernis van mijn ma trok ik, als vijfjarige, smoelen naar de wegtrekkende Duitsers. Na het Lyceum hoorde ik dat men hostesses zocht voor Expo 58. ik heb me direct kandidaat gesteld. Ik werd als één van de 280 hostesses geselecteerd uit een groep van 3.000 kandidaten. Mijn talenkennis kwam me van pas: thuis spraken we Algemeen Nederlands, in de sportclubs en op school leerden we meer dan een mondvol Frans. Als eerste van de drie Oostendse *fairhostesses* kon ik al in 1957 aan de slag om architecten en ingenieurs op de Expo-werf rond te leiden. Zo heb ik het Atomium en andere paviljoenen letterlijk uit de grond zien oprijzen. Tijdens de expo zelf was ik ingelijfd in het VIP-peloton en heb er onder andere Sofia Loren, Jane Mansfield, William Holden en Jean Cocteau van dichtbij meegemaakt.”

Margareth Overzier (Foto ML)

— Na wat losse jobs werd u een paar jaar later assistente van PR en Pers Officer Marc Struye in het Casino-Kursaal?

“Drie formidabele jaren: de De Ramée-periode met de gastronomische en de champagneweekends in winter en voorjaar en dan de drukke dagelijkse zomerse optredens. Ik heb er Charlton Heston in 1963 nog rondgeleid. Ik heb er de beste herinneringen aan Willy Bosschem en journalist Herman Moerman. Tussendoor verbleef ik maandelijks ook vijf dagen in Straatsburg als tijdelijk medewerkster in het Europese Parlement. Ook toen maakte ik enthousiast reclame voor mijn stad en haar Kursaal.”

— Nu woont u al zowat een halve eeuw in Antwerpen?

“In 1964 ben ik getrouwd met Jean Jacquet, een zelfstandig cineast (o.a. voor RTBF) die onder meer bioscoopjournaals en documentaires draaide. Sindsdien werkte ik alleen nog op zelfstandige basis: *copywriting* voor persdossiers en *marketing* voor Exclusief Magazine. Ik aanvaardde alleen die opdrachten die mij boeiend leken. Later was er de zorg voor mijn bejaarde moeder en schoonmoeder. En vandaag genieten we vooral van het Antwerpse en Brusselse culturele leven.”

— **Komt u nog wel eens in Oostende ?**

“Heel graag, maar voor korte periodes. We hebben hier nog veel kennissen en vrienden. Ook in de jachtclubs waar ik nog altijd lid van ben. We zijn ook lid van De Plate want het verleden van de stad blijft mij interesseren. Ik heb vroeger veel gezeild en ook getennist. In de jaren vijftig hoorde ik bij de *jeunesse dorée* van Oostende. We beleefden hier onbezorgde tienerjaren en *the golden sixties* moesten nog beginnen! Maar we blijven in Antwerpen wonen. Vooral in de winter lijkt Oostende ons té rustig.”

(De Zeewacht)